

Forstihuuto 1/2019

SISÄLTÖ

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Puheenjohtajalta
- 6 Ajan virran koskissa, suvan-
noissa ja vedenjakajilla
- 8 Koiruuksia Silvicalla
- 11 Päivä forstina
- 12 Akateeminen MM-kyykä
- 14 Viimeinen Pirkan rasti
- 18 Laosin kenttäkurssi
- 21 Korvissa soi eräänä tiistaina
- 24 Puuhanurkka: Arvaa kuka -
Myon hallitusesittely
- 28 Runo
- 29 Kysy Antero Vipuselta
- 30 Jahtivoudin palsta
- 31 Tiedottajan palsta

TOIMITUS

PÄÄTOIMITTAJA Elli-Noora Kamppuri
MUU TOIMITUSKUNTA Anna Viitamäki,
 Sini Salko, Tarja Anttila, Olivia Kuu-
 ri-Riutta, Anniina Jokinen, Maria Selin,
 Saija Papunen, Ukko Koivula ja Veera
 Kuronen
TAITTO Veera Kuronen ja Johanna Tuviala
KANSI Elli-Noora Kamppuri
KESKIAUKEAMA Meri Tuomainen

SÄHKÖPOSTI forstihuuto@gmail.com

TOIMITUSKUNNAN OSOITTEET muotoa
 etunimi.sukunimi@helsinki.fi

Forstihuuto on Metsäylioppilaat RY:n
 lehti, joka ilmestyy viisi kertaa vuodessa.
 Metsäylioppilas on Forstihuudon
 erikoisnumero.

Forstihuuto saa HYYn järjestölehtitukea.

JULKAISIJA Metsäylioppilaat RY
PAINOPAikka Bookcover Oy

ISSN-L: 1459-9946
 ISSN: 1459-9945

Uusi vuosi, uudet kujeet? Vuosi 2019 tuo mukanaan uusia tuulia kuten, brexitin, MYON 110-juhlavuosiuhumun, uuden hallituksen ja uuden sote-uudistusehdotuksen. Monet tekevät vuoden vaihtuessa lupauksia tulevalle vuodelle. Ehkä sinäkin lupasit ahtautua heti vuoden alusta salirottien ja muiden lupailijoiden sekaan täpötäydelle hikiselle kuntosalille, missä lopetat muiden mukana käymisen parin viikon jälkeen. Tai ehkä lupasit pitää tipattoman tammikuun, lihattoman lokakuun ja sheiverittömän marraskuun. Onko lupauksen tekemisessä lopulta mitään järkeä? Monelle ne ovat vain teitä toteutumattomiin unelmiin, yrityksiä nostaa oma elämä pois kaaoksesta tai keino olla parempi ihminen. Eikö silloin muutoksen voisi tehdä koska vaan, vai tarvitsevatko ihmiset aina symbolisen lähdön tavoitteisiinsa. Uuden vuoden lupaukset tuntuvat usein olevan tyhjää täynnä, eivätkä todellisesti tavoitteellisia päätöksiä. Ehkä tällä kertaa voisit päättää tehdä erilaisen muutoksen. Voisit päättää muuttaa asennettasi positiivisemmaksi, etkä vain kääntää asioita negatiiviseksi ja kokeilla rajoittaa elämästäsi jotain. Itse olen kaksi kertaa elämässäni tehnyt uudenvuoden lupauksen. Ensimmäinen johti siihen, että en enää syö karkkia (suklaata lukuun ottamatta tietenkin). Toinen lupaus aiheutti huiman nousun saksan kielen taidossani. Tällä jälkimmäisellä kerralla lupaus oli nimenomaan positiivinen. Päätin sanoa kaikille uusille ja erikoisille asioille kyllä, ja lähteä mukaan myös erikoisiin juttuihin. Seurauksena oli unohtumaton vuosi, joka osittain loi polkuni siihen, mitä ja missä

olen nyt. Ehkä tällä kertaa sinäkin voisit luvata sanoa kyllä. Ja ehkä sinä voit tehdä tämän lupauksen nyt etkä vasta vuoden 2020 vaihtuessa kuoharihuuruissa. Ei tarvitse sanoa kaikille vaarallista vaarallisemmille ideoille tervetuloa, mutta suhtautua avoimemmin mielin asioihin ja lähteä helpommin mukaan myös niihin aavistuksen hullumpiin juttuihin. Ken tietää, ehkä sinäkin päädyt kulkemaan Berliinin keskustassa ilman kenkiä ja nukkumaan Otaniemen urheilukentän seiväspatjalle. Ei voi koskaan tietää, mutta yrittää voi aina.

Positiivista ja rahtusen hullua vuotta 2019 toivottaa uusi päätoimittajanne.

Elli-Noora Kamppuri

110 vuotta suunnitelmallista kohellusta

Valta forstien keskuudessa on jälleen vaihtunut, ja uusi hallitus on ryhtynyt luot-
saamaan Metsäylioppilaat ry:ta kohti 110.
syntymäpäiväänsä. Kirjoittaessani tätä
kyseiseen hetkeen taitaa tarkalleen olla noin
symboliset 24 vuorokautta. Maailmankaik-
keuden, ihmiskunnan tai hillitymmen ihan
vain armoitetun ainejärjestömme historian
mittakaavassa tarkasteltuna kyse ei kieltä-
mättä ole erityisen pitkistä ajanjaksosta,
mutta ohikiitäväkin tuokio ajan virrassa voi
pitää sisällään yllättävän paljon käänteitä.
Poikkeuksellisen juhluvuoden kunniaksi
päädyimme jalostamaan perinteisestä vaju-
viikosta kokonaisen *vujukuukauden*, täynnä
toinen toistaan metsäläisempiä tapahtumia
aina maratonlaulannasta käpykaarteiluun.

Juhlakauden henkisen ja fyysisen hyvin-
voinnin kulminaatiopisteenä toimivat
tähtitieteellisiin suosiolukemiin yltäneet
vuosijuhlat (henkilökohtaiset pahoitte-
luni kaikille halukkaille osallistujille, jotka
jäivät ilman paikkaa — budjetin rajallisuu-
den vuoksi jäähallin vuokraaminen ei ollut
mahdollista). Näitä valtakunnan ykkösjuh-
lia on menneen ja nykyisen hallituksen, sekä
ennen kaikkea väsymättömän vuosijuhla-
toimikunnan toimesta viritetty huippuunsa
jo viime syksystä lähtien. Prosessi on ollut
vaiherikas ja kohdannut omat haasteensa,
mutta kokeneempien toimijoiden varmassa
opastuksessa pelkkien puheiden tasolta on
edetty väistämättömästi kohti käytännön
toteutusta. Tämän innoittamana halusin
koota yhteen jotain oppimaani ja jättää seu-
raavan listan osaksi perimätietoa, kenties
helpottamaan seuraavien sukupolvien työtä:

Kymmenen askelta onnistuneeseen pöytä- juhlaan forstien tapaan:

- 1) Etsi drivesta viime vuoden budjetti ja
aikataulu (muista muuttaa ainakin päi-
vämäärä ja puhujien nimet).
- 2) Selvitä juhlapaikan siivous- ja
korjausvastuukäytännöt.
- 3) *Äänisen yö*.
- 4) Ruokalista: hirveä (ja jotain lisukkeita?).
- 5) Taukojen mittakaava aikataulussa ja
todellisuudessa noin 2:3.
- 6) Muista perinteet, keksi muutama uusi.
- 7) Jaloviina.
- 8) **Pasi Puttonen** juhlapuhujaksi (muista
pitävä varasuunnitelma).
- 9) Jatkopaikka korkeintaan 200 metrin
säteellä juhlapaikasta.
- 10) Limasienimaailmanloppu.

Ja vaikka suoritus ei näiden ohjeidenkaan
jälkeen olisi täysin aukoton, on huojentavaa
tietää toimivansa yhteisössä, jossa yletön
kirjoihin katselu harvemmin korreloi onnis-
tuneen operaation kanssa. Asioita ei tarvitse
tehdä oikein, että ne tehtäisiin hyvin — kun-
han muistetaan laulaa *Äänisen yö*.

Juhlavaa
juhluvuotta
itse kullekin
säädylle,

Anna

Liity Loimuun ja
työttömyyskassaan
osoitteessa
www.loimu.fi.

 www.loimu.fi facebook.com/loimuliitto
 @LoimuRy @LoimuRy
 Luonnon-, ympäristö- ja metsätieteilijöiden liitto Loimu ry

VAKUUTA ITSESI PAHAN PÄIVÄN VARALTA!

Kesätöiden alla on hyvä muistaa
liittyä työttömyyskassaan, jotta
ehdit kerryttää työssööloehdon
täyteen ennen valmistumistasi.
Työttömyyskassa toimii kuten
muut vakuutukset, et voi ottaa sitä
takautuvasti.

Loimun alojen opiskelijoiden kesätöiden
keskiansio on noin 2 000 € kuukaudessa.
Näillä tuloilla ansiosidonnaisen päivärahan
suuruus olisi noin 1 200 € kuukaudessa,
joka on noin 500 € Kelan maksamia tukia
suurempi.

Työssööloehdon kriteerit pähkinänkuoressa:

- Voimassaoleva palkkatyösuhde liittymishetkellä
- Opiskeluaikana yhteensä 26 työviikkoa,
minimityöajan ollessa 18 tuntia viikossa.
Opetustyössä työaika on 8 opetustuntia viikossa.
- Korkeakouluopinnot pidentävät tarkastelujaksoa
korkeintaan seitsemällä vuodella. Muutoin
tarkastelujakso jonka aikana työviikot tulee kerryttää,
on 28 kuukautta.
- Kokopäiväisessä työsuhteessa palkan pitää olla
vähintään TES:n mukainen. Jos alalla ei ole työ-
ehtosopimusta, palkan on oltava vähintään vuosittain
vahvistetun minimipalkan tasolla. Osa-aikaisten ja
tuntityöläisten palkat suhteutetaan työaikaan.

AJAN VIRRRAN KOSKISSA, SUVANNOISSA JA VEDENJAKAJILLA

TEKSTI JA KUVA: SABLEENA BACULUM (SINI SALKO)

Metsäylioppilaiden kunniakas ja mainehikas ainejärjestö juhlii tänä vuonna 110-vuotista taivaltaan. Olemme päätyneet monipolvisten vaiheiden kautta sinne missä olemme nyt; historiamme on rekordoitu tarkkaan, vaikka kaikesta päätellen tapahtumainkulun siirto muistista paperille onkin kautta aikain ollut syystä tai toisesta katkonaista. Mistä MYO siis sai alkunsa? Mistä oikein tulemme?

Legendan mukaan kaksi naarassuden ruokkimaa kisälliä perustivat opiskelijayhdistyksemme, silloisen Metsämiehet Ry:n vuonna 1909. Seuraavan vuoden kesällä järjestettiin ensimmäinen kenttäkurssi Hyytiälässä, ja tämän ylevän aatteen viitoittamalla tiellä olemme tavallaan edelleen. Metsäaseman komeat hirsirakennukset nostatettiin opiskelijavoimin, ja ne valmistuivat vuonna 1912. Tuosta asti metsäalan armoitetut opiskelijat olivat tuomittuja liehumaan talvet Helsingissä ja kaipaamaan tulenpalavasti kesää Pirkanmaan metsien kansallisromanttisissa maisemissa.

Tuli ensimmäinen maailmansota ja toinenkin. Yhä edelleen me viritymme menetetyn Karjalan hartaaseen muisteluun aina virallisten tapahtumien alussa *Äänisen yötä* tunnelmoidessamme. Kyseisen kappaleen alkuperästä on aikojen saatossa ollut yhtä paljon tarinoita kuin on kerrojiakin, mutta vallitsevan teorian ja virallisen totuuden mukaan sen on säveltänyt ja sanoittanut Äänisellä tähestäjänä palvellut **Paavo Astala** vuonna 1942. Häneltä kappale tarttui lentäjä **Juhani Saraston** muistiin, ja myöhemmin mm. Hyytiälän asemanjohtajana toiminut Sarasto toi biisin metsäläispiireihin.

40-luvun jäljiltä maailma oli kovassa myllerryksessä, ja ilmeisesti metsäalakin koki tilapäistä nousujohteisuutta sen jälkeen, kun sotakorvaukset oltiin ensin saatu maksettua. 70- ja 80-luvun seepianvärisiä tarinoita muisteltaessa voimme vain ihmetellä, kuinka rajusti – ja ansaitusti – metsänkäytön eri tavoittemuotojen kannattajat ovat muinoin ottaneet yhteen. Tämänhetkinen, hapuileva balanssi todella on pitkällisen neuvottelun ja optimoinnin tulos, vaikka se monesti ei tunnukaan siltä. Suomessa

suuria metsäalueita ei ole enää aikoihin suojeltu linkolalaisittain hakkaamalla puihin kuuden tuuman rautanauvoja: meidän taistelumme ovat nyt toisaalla, vaikka tätä helppoa ja vaivatonta rauhoitustekniikkaa saattaisikin olla hyödyllistä markkinoida maailman muihin kolkkiin.

Kiistattomana osoituksena siitä, että jonkinlainen hyvänsuopa jumalolento on olemassa, metsätieteet ja MYO siirrettiin 2000-luvun alussa keskustakampukselta Viikkiin. Lamasta saakka olemme laajentaneet metsätieteen sovellettavuutta energiatalouden, puutavaran käyttömuotojen ja metsien tarjoamien aineettomien hyötyjen alueella. Viimeisimpänä ja kenties merkittävimpana innovaationa koskaan voidaankin mainita muutamien terawattituntien vuosittainen sähköntuotanto, joka saavutetaan kytkemällä krapulaansa luennoilla tärisevät forsttit kiinni sähkögeneraattoriin.

Kuka tietää, mitä tulevaisuus tuo MYOlle tullessaan? Mutta kuinka kerrassaan jännittävä ja ennennäkemätön se tuleekaan meille metsäylioppilaille olemaan! ■

Raatajat hydenalaiset. Kuva: Paavo Rasilainen

KOIRUUKSIA SILVICALLA

KOONNUT: TARJA ANTILA

Silvican pihalla on näkynyt viime aikoina varsin paljon koiria, ja aina silloin tällöin saa kuullakin uusista tulokkaista. Kansan syvillä riveillä eli jostain tuolta polven korkeudelta pilkistävillä karvakuonoilla on sanottavanaan pari valittua sanaa siitä, mistä heitä saa rapsuttaa ja millä sopii lahjoa seuraavan kerran kun törmää pihamaalla.

Noki, 1 v 5 kk

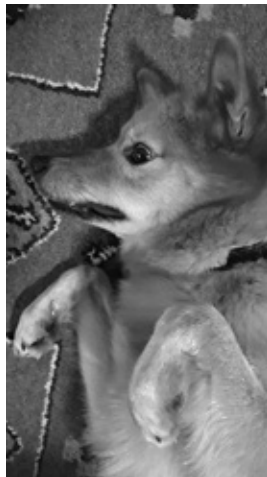
IHMISSEURALAINEN: Pirkka

MIELIPIDE LUMEN MÄÄRÄSTÄ: Lissää! Mitä enempi sitä parempi, sanon minä.

KOIRABESTIS SILVICALTA: Mokkaa on ollut kiva rökittää pihalla.

LEMPIRUOKA: Kaupan halvin makkara on parasta. En tiedä, mitä siinä on, mutta joskus on parempi olla tietämättä. Lisäksi juusto on salainen paheeni.

TAITOLAJI: Osaan haukkua ja jahdata lintuja ja se onkin parasta mitä tiedän. Osaan myös ryömiä hassusti.

Viljo, 4 v

IHMISSEURALAINEN: Anni

MIELIPIDE LUMESTA: Parasta ikinä!

LEMPIHERKUT: Hirven luut ja kanatikut

SUURIN SAAVUTUS: Suomen muotovalion arvon saavuttaminen koiranäyttelyissä.

EN PIDÄ SIITÄ, KUN: Joku pussaa

Duffy, 6 v

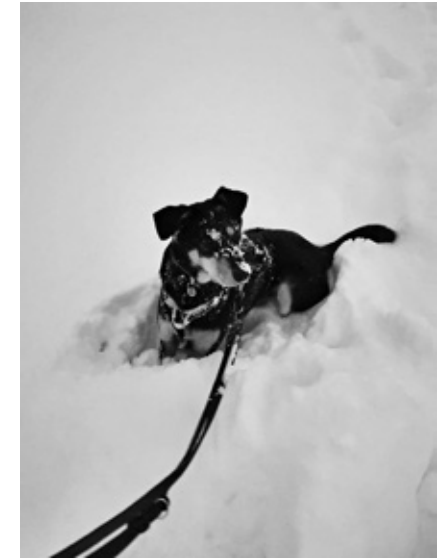
IHMISSEURALAINEN: Anna-Liisa

AAMULLA ENSIMMÄISEKSI: Venyttelen, etsin ihmisen ja pyydän rapsuja.

TAITOLAJI: Osaan tehdä muutamassa sekunnissa lumiluolan lumikinokseen ja yleensä kokeilen vielä, kuinka hyvä makuupaikka se on. En halua kehua, mutta niihin haluaisi jäädä pidemmäksi aikaa kun ovat niin hyviä, ihmisen ei vaan oikein arvosta lenkkitorkkuja.

PARASTA ULKONA ON: Metsät, pelot, juokseminen, kaverit ja mielellään kaikki yhdistettynä. Myös kuivatut muikut on parasta ja varsinkin niiden päällä kieriminen!

PARAS RAPSUTUSPAIKKA: Hännäntyvi ehdottomasti, silloin tunkeudun rapsuttelijan syliin, varsinkin jos rapsuttelija vahingossa lopettaa rapsuttamisen.

Mokka, 3 kk

IHMISSEURALAINEN: Matias

TÄRKEÄ OPPIMANI TAITO: Osaan tarvittaessa ulvoa kuten isot koirat.

MINUT SAA INNOSTUMAAN: Koirakavereiden kanssa peuhaaminen

HERKKURUOKA: Paperi, kivet, puu, jäniksen papanat... Kaikki on herkkua!

ILTAISIN YLEENSÄ: Väentäydyn sängyn alle jyrsimään luuta.

Jatkuu seuraavalla aukeamalla

Viljo, kohta 3 v

IHMISSEURALAINEN (MYÖS VÄINÖN): Karoliina

PARAS PALKINTO ON: Pallot, kun joku vain ymmärtää heittää niitä.

ULKONA ON PARASTA: Edelleen pallot ja niiden noutaminen. Metsässä vapaana juokseminen on myös mahtavaa!

KIVOIN RAPSUTUSPAIKKA: Perserapsut on parasta!

KAMALINTA ON, KUN: Pallo hukkuu kinokseen. : (

Väinö, 2 v

PARAS PALKINTO ON: Syötävät asiat kuten kinkku ja kaukosäädin.

ULKONA ON PARASTA: Kuoppien kaivaminen ja pahaa-aavistamattomien myyrien metsästys.

KIVOIN RAPSUTUSPAIKKA: Rintakarvoitusta voi vähän rapsutella.

KAMALINTA ON, KUN: Antaumuksella turkkiin keräilty kura pestään pois.

PÄIVÄ FORSTINA

KOONNUT: ELLI-NOORA KAMPPURI

Yleensä "Päivä forstina" -jutussamme tutustutaan yhden forstin elämään yhtenä päivänä, mutta tällä kertaa luvassa on "Päivä forsteina" ja pääsemme kurkistamaan samalla kertaa kahden forstin päivään.

Simo Rehn K-108

ALOITIN AAMUNI... koomassa

HERÄTESSÄNI OLONI OLI... väsynyt

ILAHDUIN, KUN... uudet kenkäni tulivat postiin

LASKIN... operaatiotutkimuksen harjoituksia

PÄIVÄLLÄ VÄLTIN TÄPÄRÄSTI... juttelemasta kenellekään julkisissa

liikennevälineissä

HYÖDYNSIN YLIOPISTOLLANI OPPIMIANI

TAITOJANI, KUN... suoritin bioenergian moodletentin

VIIDELTÄ... pääsin lähtemään pois Viikistä

AJATTELIN LÄMPIMÄSTI... omaa sänkyäni

ONNISTUIN... päivän aikana tankkaamaan epäterveellisen määrän kofeiinia

Otso Tilus K-108

ALOITIN AAMUNI... päivällä

HERÄTESSÄNI OLONI OLI... mätä

ILAHDUIN, KUN... uudet tennarini olivat tulleet kauppaan

LASKIN... metron liukuportaita alas

PÄIVÄLLÄ VÄLTIN TÄPÄRÄSTI... metron ehtimisen

HYÖDYNSIN YLIOPISTOLLANI OPPIMIANI

TAITOJANI, KUN... määritin metron penk-

kien puulajin

VIIDELTÄ... hain kaupasta uudet tennarit

AJATTELIN LÄMPIMÄSTI... uusia

tennareitani

ONNISTUIN... selviämään päivästä

Kuva: Simo Rehn

AKATEEMINEN MM-KYYKKÄ

TEKSTI: ELLI-NOORA KAMPPURI

KUVAT: SINI SALKO JA VEERA SCHILDT

Metsäylioppilaat pääsivät jälleen tänä vuonna kokemaan akateemisen MM-kyykän taianomaisen tunnelman lauantaina 9.2. Valmistautuminen kisoihin oli tällä kertaa ollut ankaraa. Kilpailuvietti oli jokaisella huippuunsa viritettynä ja taidot teroitettuna aiempien viikkojen treeneissä.

Heittotekniikat oli hiottu siten, että ne hipoivat lähes täydellisyyttä, ja kisastrategia oli viimeisen päälle viilattu. Urheilujuomat oli sekoitettu jo Helsingissä, ja terästyksenä lisättävät dopingaineet oli naamioitu lukuisiin minttupulloihin. Kisa-aamu valkeni jo ennen sarastusta, kun voitontahtoiset metsäläiset pakkautuivat punaisissa

Kilpailuhenkisyys sai metsäläiset kisaamaan myös kukkulan kuninkaan tittelistä.

Kisatunnelmaan kuuluu oikeanlainen suoritukseen valmistautuminen.

kisa-asuissaan bussiin kello 5.45. Tampereelle päästyään joukkue otti vauhtia paikallisen Duo-ostoskeskuksen kautta täydentääkseen tankkausvarastojaan.

Joukkue löysi oman pelikenttensä hyvissä ajoin teekkarikampuksen eteläisimmältä parkkipaikalta. Oli aika virittää popit kattoon kilpailumielen kohottamiseksi ja vastustajan pelottamiseksi. Pian saapuivatkin vastustajat valkoisissa kisa-asuissaan ja tutisevissa lahkeissaan nähtyään voimaa uhkuvan metsäläisjoukkueen. Sitten alkoi peli. Hauet lentelivät ja kyykät kaatuivat ja metsäläiset kokivat tiukan tappion ensimmäisestä ottelusta. Taistelutahto ei tästä lannistunut, vaan seuraavaan otteluun laitettiin täysin uudet heittäjät, joiden yliluonnolliset voimat eivät kuitenkaan riittäneet kukistamaan vastustajan timanttisia joukkoja. Viimeisen otteluun valittiin jälleen uudet heittäjät. Taas kerran hauet lentelivät ja kyykät kaatuivat, vaikkakin väärältä puolelta. Metsäläisten oli pakko niellä kirvelevät tappiot ja tyydyttävä yleisen

sarjan sijoitukseen 268/510. Liekö vastustajilla ollut tällä kertaa paremmat huulirasvat tai lahjukset tuomarille?

Päivä ei kuitenkaan jäänyt siihen, sillä lannistumattomat metsäläiset pääsivät seuraamaan K-107 kurssin naisista koostuvan Metsähoitos-joukkueen karsintaotteluita naisten sarjassa. Kahdesta upeasta alkulohko-ottelun voitosta ja äänekkäistä kannustuksista huolimatta Metsähoitsuja ei päästetty jatko-otteluihin. Menestyksen odottamaton puute on johtanut siihen, että treenit ensi vuoden kisoja varten on huhuttu alkavan varsin pian. ■

JOHTAJA-AKATEMIA 2019

Mitä? - Koutsaus-foorumi työelämätaidoista ja johtamisesta
Miksi? - Ole alasi halutuin työntekijä
Missä? - Helsinki Think Company, Viikki
Milloin? - 12.2. 26.2. 12.3. 27.3. & 9.4.

Seuraa tapahtumaa myös Facebookissa
#yrittäjyys #johtajuus #alammetoihin #yhdessävahvempia

@tahkaosk @uniforst

VIIMEINEN PIRKAN RASTI

TEKSTI: OLIVIA KUURI-RIUTTA

KUVAT: ARTTU KOUHIA JA HENRI KOIVISTO

Loppiaisviikonloppuna joukko sinnikkäitä metsäylioppilaita suuntasi aseineen, loransseine pipeoineen ja jallupulloineen talviseen Hyytiälään. Alkamassa oli historian ensimmäinen tammikuinen ajomiesjahti Hyytiälässä, ja samalla viimeinen jahti, jonka järjesti legendaarinen jahtivoutimme **Pirkka Peltonen**. Pirkka oli maalailnut pahaa-aavistamattomille ajomiehille vastustamattoman kauniin kuvan lumisesta metsästä ja Hyytiälän keskitalvisesta tähtitaivaasta. Totuus talvisesta ajomiesjahdistä selvisi seuraavana aamuna.

Puolimetriä lunta metsässä muuttaa oleellisesti ajoketjukokemusta. Ensinnäkin, käveleminen metsässä ei ole kävelemistä metsässä. Se on rämpimistä, lumessa uimista, putoamista, ylös nousemista, putoamista uudelleen, jalat maitohapoilla huohottamista ensimmäisen sadan metrin jälkeen. Lumi toimi tehokkaana eristeenä eikä kalistimia kuulunut ensinkään. Ajoketjun kivulias eteneminen ei ensimmäisessä ajossa tuottanut tulosta. Voimia keräiltiin nuotion ääressä makkaraa paistellen ja sitten lähdettiin uuteen yritykseen.

Se uusi yritys oli koitua allekirjoittaneen kohtaloksi. En edelleenkään tiedä mitä tapahtui, mutta yhtäkkiä olin rämpinyt keskelle

perkeleellistä tiheikköä ja suunnistussoveluksen mukaan kääntynyt 90 astetta. Hetken aikaa haahuilin hämärtyvässä metsässä vailla suuntavaistoa tuntien paniikin ja nälkäisten

pusien lähestyvän. Ja juuri, kun olin jo valmistautumassa viettämään yöni suuren kuusen alla, kuulin koko maailman ihanimman äänen. Metsäläisystävieni äänen, kun he huhuilivat minua. Ja ennen kuin huomasinkaan, olin taas Hyytiälässä lämpimiin peittoihin käärittynä, kädessä rauhoittava viskihömpsy ja sydämessä ikuinen kiitollisuus pelastumisestani.

Valkeni seuraava aamu. Hirviä ei oltu saatu vielääkään. Yön yli nukuttuani päätin kohdata trauman ja menin ajoketjuun kulkemaan tietä pitkin. Vihdoin kuului laukaus. Kuului toinen. Lisää laukauksia. Ja tällä kertaa Tapio oli myötämielinen: **Ukko Koivula** pääsi aloittamaan jahtivoudin uransa menestyksekkäästi ampumalla ensimmäisen hirsensä Hyytiälässä. Ja aivan kuin jahtivoutien vallanvaihdon kunniaksi toinen hirvi oli juossut

Pirkan tähtäimeen. Ensimmäisen laukauksensa jälkeen Pirkka jäljesti hirveä verijälkiä pitkin rämpien kilometrien matkan, kunnes se kohtasi lopullisen loppunsa **Alexi Rantasen** luodissa.

Hirvet vietiin totuttuun tapaan lahtausvajalle, missä suoritettiin nylkeminen ja paloittelu. Ja niin oli saatu päätökseen talvinen jahtiseikkailumme ja Pirkan ura jahtivoutina. Matkalla kotiin mietin, miten yksi hirvi jahti voikaan olla kuin kokonainen elämä. Molemmat alkavat huolettomasti, johtavat eksymiseen ja löydetyksi tulemiseen, kaatuiluun ja ylös pyristelyyn. Molemmat ovat pääasiassa hirveää rämpimistä, mutta rämpimisten välissä tapahtuvien onnenhetkien takia varsin kannattavia. Ja jälkikäteen molempia muistellaan suurella lämmöllä. ■

LAOSIN KENTTÄKURSSI

TEKSTI JA KUVAT: ANNIINA JOKINEN

Maisemaa Vienghingsoungin kylästä.

Paikallisten haastattelua.

Kurssi alkoi lämpimästä Luang Prabangista tammikuun alussa. Kurssin avajaispäivänä pääsimme tutustumaan paikalliseen yliopistoon ja näkemään opiskelijoiden esittämiä perinnetansseja (ja myös tanssimaan niitä itse) sekä osallistumaan buddhalaiseen seremoniaan. Minulle jäi vähän epäselväksi, mikä sen tarkoitus oli, mutta paikalliset solmivat ranteisiini nauhoja ja toivottivat onnea ja menestystä vuodelle 2019.

Itse kurssi suoritettiin Nambakin alueella kolmessa eri kylässä nimeltään Ban Bom, Nayang Tai ja Vienghingsoung. Vaikka kauimmaisina kylästä oli vain 20 km päässä, oli kylien välillä hurjia eroja; Ban Bomissa oli toimiva tieverkosto, sähkö, juokseva vesi ja monet asukkaat työskentelivät palkkatöissä ja järjvilevän parissa.

Nayang Tai oli kylästä keskimäinen, ja siellä pääsääntöinen elinkeino oli käsityöt. Vienghingsoung sijaitsi vuoristossa ja sinne vievä tie muuttuu aina sadekauden aikaan käyttökelvottomaksi mutavelliksi, joka eristää kylän muusta maailmasta. Siellä lähes kaikki asukkaat saavat elantonsa maanviljelystä. Meidän asumisoloissamme kurjinta olivat lämpimän veden puute, ikkunat, jotka olivat vain hyttysverkolla verhottuja reikiä seinässä, ja kukot, jotka aloittivat konserttinsa ennen aamuviihtä herättäen väsyneet kenttäkurssilaiset paria tuntia aiemmin kuin olimme itse suunnitelleet. Paikalliset kuitenkin saattoivat asua bambusta tehdyissä hökkeleissä, nukkua koko perheen kanssa samassa ja talon ainoassa huoneessa ja kokata sisätiloihin kyhätyn nuotion äärellä.

Metsät sen sijaan, kuten Kaakkois-Aasialta voi odottaa, olivat upeat. Harmittelen vieläkin sitä, miten minun ryhmäni oli ainoa, joka ei päässyt tutustumaan vanhoihin primäärimetsiin, mutta kyllä ne nuoremmatkin metsät saivat forstin ihastuksiin. Puulajeja löytyi koealalta parhaimmillaan useampi kymmenen ja bambut kasvoivat jopa neljätoista metriä korkeissa ja pari metriä leveissä rykelmissä – tosin niiden mittaaminen ja laskeminen ei ollut mitään herkkua. Puiden mittaamisessa haasteeksi osoittautui peittävä latvus, eikä mitattavan puun latvaa aina erottanut muiden lehtien seasta silloinkaan, kun joku potki puuta raivokkaasti yrittäen saada sen heilumaan. Jyrkät rinteet saivat kurssilaiset puuskuttamaan, muurahaisia notkuvat oksat ainakin minut hytisemään

inhosta ja viimeiseltä koealaltamme löytynyt myrkkykäärme miettimään, olisiko sittenkin pitänyt valita pääaineeksi suomalaiset suot.

Suuremmilta onnettomuuksiltakin onnistuimme välttymään. Eräs kurssilainen tuntui keräävän kaiken huonon onnen itselleen; heti Luang Prabangin lentokentälle saavuttuamme pankkiautomaatti söi hänen korttinsa, hän oli lähes koko kurssin flunssassa ja viimeisen illan illallisella oli porukastamme ainoa, joka sai ruokamyrkytyksen, vaikka söimme kaikki samassa paikassa ja samaa ruokaa. Toinen onneton osallistuja unohdettiin Luang Prabangiin, kun me muut lähdimme autoilla kohti Nambakia, eikä erehdystä tajuttu kuin vasta puolimatrossa. Pari

sateista päivää estivät meitä keräämästä dataa, kun emme päässeet metsään, eikä reiluuden nimissä myöskään haastatteluja tehneet ryhmät lähteneet kentälle. Viimeisenä päivänä pääsimme esittelemään tutkimustuloksiamme metsän mittailuista, biodiversiteetistä, tuotteiden arvoketjuista, paikallisten elinkeinoista sekä ympäristön muutoksista.

Palasin reissusta kotiin paljon uutta oppineena. Nyt tiedän, että Laosissa valtatiet näyttävät samalta kuin rapistuvat asfalttipeitteiset maalaistiet Suomessa, lava-auton lavalla matkustaminen on ihan perusjuttu ja että käärme ei maistu kovin kummoiselta, mutta siitä saa vatsan kipeäksi. Tiedän myös, miten paljon

eroja ihmisten elämässä voi olla yhdenkin maan rajojen sisällä, miten paljon vaihtelua tropiikin metsissä on ja miten monella eri tavalla ympäristön muutokset ilmenevät. Koko reissu oli aivan mieletön kokemus, josta mukaan tarttui uusia ystäviä ja intoa päästä oppimaan vielä lisää. Kahden vuoden päästä kurssi järjestetään seuraavan kerran ja suosittelen ihan jokaista opiskelijaa lähtemään mukaan! ■

Metsiä lähellä Nayang Tain kylää.

KORVISSA SOI ERÄÄNÄ TIISTAINA

TEKSTI JA KUVAT: MARIA SELIN

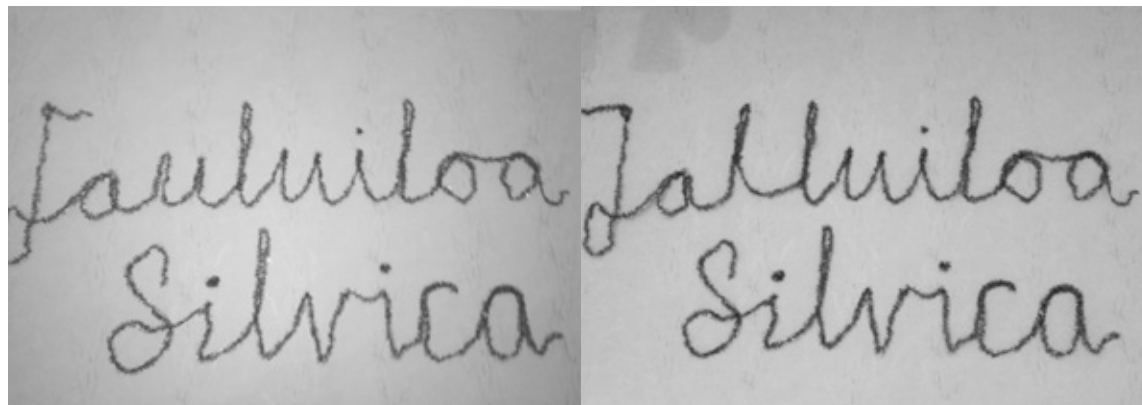
”Laulaminen on metsäylioppilaiden elinehto. Jo esi-opiskelijamme lauloivat, mahdollisesti jo ennen kuin puhuivat toisilleen tapahtumissa. Yhdessä laulaminen toimii metsäläisheimomme sisäisenä liimana, hyräily tyynnyttää yön aamuvanhaistunneilla uneen, ja laulaminen on edelleenkin yksi tärkeimmistä – ellei jopa tärkein – väline tunteiden käsittelyyn ja viestimiseen” kertonee verorahoin tuotettu sisältö laulamisen merkityksestä.

Vanha sanontakin sanoo: ”Laulusta saa voimaa.” Lisäksi vanhaksi pääsee tutkitusti myös laulamalla, jos siihen liitetään kohtuullinen kurkunkostukkeen nauttiminen. Mitkähän mahtavat olla metsässä laulamisen terveyshyödyt? Ei sen enempää siitä, on satuhetken aika.

Eräänä tiistai iltana Silvicaalla korvissa soi. Heimomme arvostettu vanhempi henkilö, laulunjohtaja **Pirkka**, esitteli tavoitteemme. Paikalle kokoontuneella joukolla oli edessään suuri haaste: lirkutella ja möristä läpi laulujen pyhä kirjamme (ja pari lisäsäikeistöä sen ulkopuolelta), ja mieluusti ihan ihmisten aikoihin. Oikean sävelkorkeuden löytämistä ohjasivat myös muut arvovaltaiset vanhemmat henkilöt. Ja näin lauluperinteitä välitettiin eteenpäin seuraaville vuosikursseille.

Alussa laulut muistuttivat, että olemme osa suurempaa omaa napaamme suurempaa narratiivia, tosin kotiseuturakkauden vuoksi, kun kerran kolme, kolme kertaa kuului ”koti luontoon entisehen”, opetelkaa se oman maakunnan melodia paremmin. Yhdessä äänin kunnioitimme kotimaatamme sekä **Johania**, olihan tiistai hänen kansallisrunoilijapäivänsä. Häntä enemmän arvostusta meiltä sai kansallissäveltäjämme **Janne**. Muistimme myös kansallisurheilijaamme **Mattia** (jonkin juomalaulun kohdalla). Kansanlaulujen sävelkuluista osa oli jäänyt historian hämäriin, sinne isovanhempiemme aikaan (kuten aiheet Lappi, lavatanssit ja Lontoon murre).

Puoli kahdeksan aikaan alkoi odotettu serenaadi vedestä. Tähän mennessä laulunjohtajamme tiesi, miten parhaiten muodostui hiljaisuus: ”Laulu lähtee huikasta.” Kun kosteilla kurkuilla laulut alkoivat raikua entistä kovempaa ja heimotoverit alkoivat raapustaa elämänviisauksia toistensa kirjoihin. Heimon hienoimpaan tapahtumaan liittyen valistettiin polvistumisesta tietyn hitaamman ja tunteikkaan serenadin kohdalla. Sitä ei ehtinyt jäädä pitkään pohtimaan, sillä kello tikitti ja vauhti kiihtyi loppua kohden. Vedimme hengähdystauottoman poppipotpurin.

Ensimmäisten läpilaulut loppuivat ennen maagista puoltayötä fuksilauluun. Kaiken ollessa ohi laulunjohtaja ja loppuun asti istunut laulajakunta olivat hyvin liikuttuneita. Ehkä laulukirjan läpilaulu muotoutuu perinteeksi, vaikka seuraavina päivinä metsäläisten keskuudesta ilmenee äänen käheyttä ja kuuluu kummallista hyräilyä.

Tarinan opetuksista yksi on, että ei pidä laittaa valkoviiniä pakastimeen, jos käykin niin (ei käynyt), että se jäätyisi. Toisena kärrysaunaillan turvaamiseen tarvitaan polttopuita ja saha. Kolmanneksi, että kirjamme laulujen tuntemuksessa laulamissa on parannettavaa, vai onko osa laulukirjaamme elänyt jo aikansa? Kohta on kulunut 15 vuotta ”Korvissa soin” ilmestymisestä, ja yli 30 vuotta sitä edellisestä ”Metsä raikaa”- laulukirjasta. Millaista laulukirjaa tulevaisuudessa pidämme käsissä? Löytyykö siellä oma nimi sanoittajan kohdalta?

Suhteellinen laulujentuntemisprosentti

PUUHANURKKA:

Arvaa kuka - Myon hallitusesittely

KOONNUT: SAIJA PAPUNEN

Vaalikevät on tuonut tullessaan lukuisat vaalitentit ja tiedotusvälineet pursuavat politiikkaa – niinpä myös Forstihuuto pommitti MYOn uutta hallitusta kiperillä kysymyksillä. Testaamme myös Sinua, arvoisa lukija: kuinka hyvin tunnet hallituksen? Yhdistä siis lausunto sen oikeaan antajaan!

Vaikeustaso: melko haastava

Lämmittelykierros:

Yhdistä forsti ja virka.

Vilma Toivonen	varapuheenjohtaja
Otto Liutu	emäntä
Tiia Kuronen	kansainvälisyysvastaava
Anni Järvinen	tiedottaja
Anna Viitamäki	puheenjohtaja
Veera Kuronen	ulkoasiainvastaava
Oona Keskiisaari	harrastevastaava
Eetu Rosnell	taloudenhoitaja
Tuomas Niinistö	opintovastaava
Saija Papunen	sihteeri
Niilo Häkkinen	isäntä
Alina Lehikoinen	fuksivastaava

Ensimmäinen tehtävä

Ainainen kahvipula kertsillä on jo pitkään nakertanut metsäylioppilaiden elintasoja ja syyttävä sormi osoittaa hallitusta. Miten ratkaiset pulman tulevalla kaudella? **Yhdistä viivalla.**

1. Vilma Toivonen
 2. Otto Liutu
 3. Tiia Kuronen
 4. Anni Järvinen
 5. Anna Viitamäki
 6. Veera Kuronen
 7. Oona Keskiisaari
 8. Eetu Rosnell
 9. Tuomas Niinistö
 10. Saija Papunen
 11. Niilo Häkkinen
 12. Alina Lehikoinen
- a. Hommaan kahvisponsorin joka toimittaa lavan kahvia suoraan kertsille. Sponssit best.
- b. Joku muu varmaan hoitaa tän.
- c. Määrä korvaa laadun. Jäädytän kahvibudjetin ja vaihdetaan Kulta-Katriina esim. perinteikkääseen #MYO110-korvikkeeseen jota saa lunastettua toimistopäivystyksestä tiistaisin klo 12-13
- d. Agitoin Myon hankkimaan toimiston täyteen kahvinkorviketta kuin pula-aikana konsanaan: rukiista ja voikukan juurista saanee aivan yhtä maittavaa litkua kuin tämänhetkinen kertsikahvi.
- e. Unohdan tuoda puolet viikon satsista, jolloin yksikin paketti kahvia tekee kahvinhimoisen metsäläisen onnelliseksi.
- f. MYO ry:n seuraavana investointina olen tehtaillut kahviplantain perustamista Silvican piilokellariin. Olen saanut käsiini Kaffe Sp. –pensaskasvin geenimuunneltuja siemeniä, joilla saavutetaan Kulta-Kaarinan autenttinen tervainen maku ja korkea kofeiinipitoisuus. Pavut paahdetaan ja jauhetaan bioenergialla.
- g. Ongelmahan juontaa oikeastaan juurensa veltostuneeseen ja selkärangattomaan nykynuorisoon, joka on tottunut liian hyvään. Kahvikuluihin on määrätty tarkasti optimoitu budjetti, ja jokaiselle lienee selvää, että jos halvin ei kerran kelpaa, joudutaan laadun sijaan tinkimään määrästä. On suorastaan sääli, kuinka innovatiiviset ja aikamme vihreää ajatusmaailmaa tukevat suunnitelmat pettukahvista ja muista korvikkeista on opposition puolesta tyrmätty ihmisoikeuksia polkevana pula-ajan kotkotuksina ilman perusteellista ja faktat huomioivaa harkintaa.
- h. ”Fuksit ostaa, fuksit maksaa paarlevuu...”
Korvissa soi, s. 76: Henkilökuntaa
- i. Pummaan kavereilta.
- j. Oon sen verran itsekeskeinen, että koska en ite juo kahvia niin en ajatellu välittää koko asiasta vaan jätän sen muiden ongelmaksi.
- k. Lantraan kahvia jallulla!
- l. Ladonlukosta saa erinomaista kahvia. Suosittelen muitakin kokeilemaan!

Toinen tehtävä

Nimettömästä lähteestä tuli vihje, jonka mukaan hallitus olisi luisumassa diktatuuriin ja olisi jopa keskusteltu puheenjohtajan nimikkeen vaihtamisesta uuteen hallintomuotoon paremmin sopivaksi. Miten kommentoit väitettä?

1. Vilma Toivonen
 2. Otto Liutu
 3. Tiia Kuronen
 4. Anni Järvinen
 5. Anna Viitamäki
 6. Veera Kuronen
 7. Oona Keskisaari
 8. Eetu Rosnell
 9. Tuomas Niinistö
 10. Saija Papunen
 11. Niilo Häkkinen
 12. Alina Lehikoinen
- a.** ”Hobbesin tunnetuin teos on Leviathan, jossa hän kehittää teorian valistuneesta diktaattorista, jolle kansalaiset luovuttavat vapauttaan saadakseen valtion suojeluksen. Hobbesin mukaan suvereenin, joka voi olla kuningas tai kansanvaltainen elin, ja sen hallitseman väkivaltakoneiston tehtävänä on ehkäistä luonnon-tilassa vallitseva ”kaikkien sota kaikkia vastaan” ja mahdollistaa järkiperäinen edistys.” (lähde: Internet)
- b.** Diktatuurin suosion kasvu on nyt kyllä globaali trendi. En nää mitään syytä miksi meidän pitäisi olla perässähiittäjiä kun voidaan olla ensimmäisinä mukana tässä trendissä.
- c.** Täysin perätön väite. Ne pienet vihreät miehet kertsillä eivät ole lähestyvän vallankumouksen merkkejä, ne ovat delirium tremensin oireita.
- d.** Hyvä idea, ollut jo pitkään suunnitelmissa.
- e.** Hallintotapa ja sen demokraattisuus on aina suhteellista. En tekisi noin jyrkkiä johtopäätöksiä.
- f.** Ei käy kieltäminen. Ihan kuin kekkosen aikakautta eletäisiin. Ahh, vanhat hyvät ajat!
- g.** En se minä ollut, se oli Pirkka.
- h.** Pitäähän meidän ainejärjestötoimijoidenkin olla ajan hermolla ja luotsata MYO:a yleiseurooppalaisten virtausten mukaan!
- i.** Ei pidä paikkaansa. Sori siitä.
- j.** Jos puheenjohtajamme diktaattorinimi viittaa tähän biisiin, niin kannatan muutosta ehdottomasti: Korvissa soi, s. 97: Mörri-Möykky (forstien sanoituksin)
- k.** Olen vain varadiktaattori, en kommentoi.
- l.** Eikös me jo olla?

Kolmas tehtävä

Kuten me kaikki tiedämme, kevätlukukausi on varsin työläs tavallisen metsäläisen kannalta. Hallitukselle stressi on varmasti tuttua, joten jaa vielä kansalaisille paras niksisi siihen, miten estää pään räjähtäminen liiasta pingotuksesta!

1. Vilma Toivonen
 2. Otto Liutu
 3. Tiia Kuronen
 4. Anni Järvinen
 5. Anna Viitamäki
 6. Veera Kuronen
 7. Oona Keskisaari
 8. Eetu Rosnell
 9. Tuomas Niinistö
 10. Saija Papunen
 11. Niilo Häkkinen
 12. Alina Lehikoinen
- a.** Itke.
- b.** Hätäratkaisuna toimii sangen mainiosti jeesusteippi pään ympärille tiukkaan kiedottuna (vältä kietomasta nenän ja suun päälle, paitsi jos etsit lopullista stressinlievitystä). Jos tästä huolimatta pää jatkaa pullistumista ja korvista alkaa kuulua voimistuvaa vihellystä, ei auta kuin hyväksyä tilanne ja yrittää välttää kallonsirpaleiden sinkoutumista kanssaopiskelijoiden päälle.
- c.** Pitää päiväunirytmien tarpeeksi tiheänä.
- d.** Viisas Ior Bock elämänsä läpi vältti stressin oireet muinaisella tekniikalla: saunasolmulla. Forstille sopiva versio tästä olisi kär-rysaunasolmu, jonka yhteydessä nautitaan leikattua konjakkia.
- e.** ”Tanssi pois paha, tanssi pois ikävä ja murheet polje lattiaan...”
- f.** Nosta stressileveitä tarpeeks pitkään yhtäjaksoisesti kunnes siitä tulee uusi normaali.
- g.** Kaikki menee hyvin kunhan muistaa käydä kaikissa mahdollisissa bileissä.
- h.** Itke itsesi uneen tämän kappaleen tahtiin: Korvissa soi, s. 06: Äänisen yö
- i.** Suosittelen menemään salille. Juoksulenkki on myös toimiva ratkaisu!
- j.** En koe omaavani riittävää henkilökohtaista kokemusta ja asiantuntemusta aiheesta pätevän lausunnon antamiseen.
- k.** Vedä perseet.
- l.** Siirrä muille omia vastuita.

Vastaukset:

Vilma: fuksivastaava
Alina: kv-vastaava
Anna: pj
Oona: varapj

Niilo: harrastevast.
Veera: tiedottaja
Saija: sihteeri
Otto: isäntä

Anni: emäntä
Tiia: talho
Eetu: ulkoas.vast.
Tuomas: opintovast.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

Ensimmäinen:
Toinen:
Kolmas:

*”Liekö talvissa vikkoo
ko keli tiet rikkoo*

*Kuin karat koskilla
forsteilla räät poskilla,*

*Sapettaa metsuri Mikkoo
Liekö on talvissa vikkoo..”*

Riekko Maunulan

KYSY ANTERO VIPUSELTA

Seilaako purtesi maailman meriä käsittämättömyyden rannattomassa sumussa? Älä huoli, sillä airoina matkallasi toimii tänään Kalevalan mahtavin tietäjä, Antero Vipunen. Hän vastaa jokaiseen mieltäsi piinaavaan kysymykseen tieteellisen akkurantisti ja ennen kaikkea hyvää journalistista tapaa noudattaen. On tullut aika kääntää nokka kohti faktatiedon turvallista satamaa ja kiinnittää tikkaat laiturisiin.

Mitä ovat ekosysteemipalvelut? T. Lipidi

Rakas Lipidi, onpa valitettavaa, että olet välttynyt tältä tiedolta. Suosittelen muuttamaan metsäpuolen kurssin sisällyttämistä opintosuunnitelmaasi. Ekosysteemipalvelut ovat humanistimielisten luonnontieteilijöiden kehittämä käsite. Käsitteen väitetään tarkoittavan ekosysteemien (=tietyn paikan elottomien ja elollisten tekijöiden muodostama vuorovaikutuksellinen kokonaisuus) tuottamia taloudellisia, ympäristöllisiä ja sosiaalisia palveluja. Tosiasiassa ekosysteemipalvelut on salaliitto, jonka tarkoituksena on luoda muutama kurssi yliopistolle lisää.

”Voiko ottaa?”

Voiko ottaa? Siinäpä vasta filosofinen kysymys. Ehkä voi ottaa, ehkä ei. Riippuu varmaan kuka on ottaja ja mikä on otettava. Tässä kohtaa olisi varmasti hyvä kääntyä kymmenen käskyn puoleen. Käsky 7: ”Älä varasta”. Jos ottaminen on varastamista, jääköön se tekemättä. Käsky 9: ”Älä tavoittele

lähimmäisesi omaisuutta”. Kaverin kaljan vieminen jääköön siis myös. Käsky 10: ”Älä tavoittele lähimmäisesi puolisoa, työntekijöitä, karjaa äläkä mitään, mikä hänelle kuuluu”. Kaverin petikavereita, palkollisia eikä lemmikkikanojakaan näin ollen kannata ottaa.

Miten vedämme maitoputken Kiuruvedeltä kertsille ja laitamme Lipidin maksamaan sen?

Tämän ei pitäisi olla vaikeaa. Palkkaamme pari dippainssiä Otaniemestä hoitamaan likaisen työn ja lähetämme Lipidin hallitukselle laskun MYOn kerhohuoneen joka torstaisesta käytöstä.

Miten Silvicalle saa laminaatti_lattian?

Lahjonta, uhkailu ja kiristys. Erityisesti ensimmäinen.

JAHTIVOUDIN PALSTA

Muutama vuosi sitten, syntyi pieneen Metsopoikueeseen, muita kookkaampi, komeampi sekä vantterampi metsonpoika. Metsäneläimiä hämmästytti, miten moisesta untuvikosta, pienen pienestä poikasesta voi nähdä tulevan suurmiehen. Metsän jumalan Tapion ennustus oli käymässä toteen, tästä uljaasta metsonpojasta olisi tuleva isänsä Homenokan kaltainen suurmies, joka tekisi suuria sekä hänen tavoin valloittaisi soitimien viehkeät koppelot charmillaan ja komeudellaan.

Mahtimieheksi ei suinkaan, synnyttä, se vaatii verta, hikeä, kärsimystä, harjoitusta, uhrauksia ja ystäviä. Sekä henkisen mentorin. Nuoresta iästään huolimatta metsonpoika tiedosti kohtalonsa ja työn mitä sen täyttäminen vaatisi.

Metsonpoikaa kohtaan tapahtui kuitenkin tragedia. Ylijumalan salama kaatoi puun, joka tuhosi kotipesän. Vain Metsonpoika ja Homenokka selvisivät. Nuoren Metsonpojan elämässä menetys oli hirmuisa, isänsä Homenokan turvin hän kuitenkin kasvoi.

Sekunnit, tunnit, päivät ja kuukaudet vierivät Homenokan kasvattaessaan Metsonpoikaa äidin rakkaudella sekä isän tarmolla ja asenteella. Pienestä Metsonpojasta oli kasvanut muutamassa vuodessa jo aikamies, jonka rinta- ja reislihakset hurmaisivat kauniit koppelot soitimella. Muu metsänväki näki hänessä Homenokan kaltaisia mahtimiehen piirteitä. Mutta olisiko hänestä pysäyttämään suuri paha, joka jälleen on nostamassa päätään.

Homenokan johtama taistelujoukko oli aikoinaan pystynyt tuhomaan suuren mahtisonnin, joka oli piinannut metsänväkeä pahuudellaan. Olisiko Tapion ennustus oikeassa. Kasvaako nuoresta metsonpojasta johtaja, joka tuhoaa päätään nostavan pahan? Kasvaako Metsonpojasta mies, joka muistettaisiin Ukkometson legendana?

Jahtivouti
Ukko Koivula

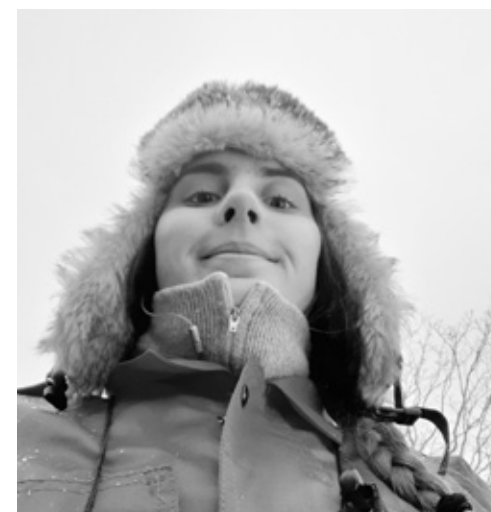

TIEDOTTAJAN PALSTA

Turmion tammikuu on nyt takana päin ja tiedotan teille, rakkaat forstit, että pelonsekaisin askelin astun **Otto Liudun** jättämiin suuriin tiedottajan saappaisiin. Miten käy tiedotuksen nyt? Mitä jos tiedotus ei tiedota riittävästi? Jääkö jouluaaton toimistopäivystys tänäkin vuonna tiedottajan vastuulle?! Liudasta kysymyksiä ja Liuduttomasta tiedotuksesta huolimatta toivotan forstikansalle mahtavaa kevättä ja loistavaa vuosijuhlan aikaa. Tässä kevään tapahtumia:

- 1.3.** Metsäylioppilaat ry:n 110. vuosijuhla
- 2.3.** Vuosijuhlasillis
- 5.3.** Laskiaisrieha
- 20.3.** MyForin vaihtoilta
- 20. & 22.-23.3.** Viikki-Speksin näytökset
- 26.3.** Mptk:n, Markkina-Agraarien ja Myforin yhteissitsit
- Huhtikuu** Mptk:n ekskursio

Tiedotusterveisin,
Tiedottajanne **Veera**

VIIKKI-SPEKSI

VALLAN TYTTÄRET

2019

Esitykset

Teatteri Forum, Yrjönkatu 31 Helsinki
keskiviikko 20.3. klo 19:00
perjantai 22.3. klo 19:00
lauantai 23.3. klo 16:00

Liput myynnissä nyt!

viikkispeksisite.wordpress.com/lipunmyynti
Tavallinen lippu 17 €, kannatuslippu 25 €
Opiskelijat 15 €, ryhmäliput 13 €/kpl

Viikki-speksi

viikkispeksi